

Viața

Sf. Cuv. Pafnutie – Pârvu Zugravul

Cuviosul Pafnutie, vestit iconar cunoscut cu numele de Pârvu „Mutul”, s-a născut în Câmpulung-Muscel, la 12 octombrie 1657, ca fiu al preotului Ioan Pârvescu (1623-1702) și al credincioasei sale soții, al cărei nume nu s-a păstrat. La botez a primit numele nașului său, marele vistiernic Pârvu Vlădescu, un creștin evlavios și ctitor de biserici. Crucea încercărilor s-a abătut asupra familiei preotului Ioan, când preoteasa acestuia a trecut la Domnul ca o muceniță, născând pe al șaselea copil.

Boala a secerat apoi pe cinci dintre ei, Pârvu fiind singurul rămas în viață. Prin urmare, preotul Ioan Pârvescu s-a călugărit la Mănăstirea *Negru Vodă* din Câmpulung Muscel, luând cu sine și pe fiul său Pârvu, în vârstă de 11 ani. La școala acelei mănăstiri s-a deprins cu cititul și scrisul, dar și cu cele dintâi taine ale *zugrăviei*, adică ale picturii bisericești, alături de monahul Evghenie, care l-a luat lângă sine, pe schele, punându-i în mâini scoica pentru amestecat culorile și găsimdu-l înzestrat pentru iconografie.

La împlinirea vârstei de 18 ani, Pârvu și-a îndreptat pașii spre pământul binecuvântat al Moldovei, trimis să învețe *zugrăvia* în Bucovina, cu un vestit meșter rus. Acolo a deprins tainele pictării icoanelor și a luat ca pildă de iconografie numeroasele mănăstiri și biserici bucovinene, împodobite cu picturi interioare și exterioare. După 5 ani s-a întors din Moldova, devenind pentru scurt timp pictor de curte al boierilor Vlădești, urmașii nașului său.

Din această perioadă, datează și cea dintâi pictură a sa la biserica Mănăstirii *Aninoasa* (jud. Argeș). Apoi, alături de monahul Evghenie, primul său dascăl, a pictat biserica Mănăstirii *Negru Vodă* (oraș Câmpulung-Muscel, jud. Argeș).

Fiind recomandat familiei domnești a Cantacuzinilor, a zugrăvit mai multe ctitorii ale acestora, dar și unele ale Sfântului Voievod Martir Constantin Brâncoveanu, și anume: mănăstirile *Cotroceni* (București), *Mărgineni* (azi penitenciar, com. I. L. Caragiale, jud. Dâmbovița), *Sinaia* (jud.

Prahova), *Colțea* (București), *Berca* (jud. Buzău), *Schitul Poiana* (com. Poiana Câmpina, jud. Prahova), *Schitul Lespezi* (oraș Comarnic, jud. Prahova) și *Bordești* (jud. Vrancea), bisericile de mir de la *Filipeștii de Târg* (distrusă, jud.

Prahova), *Filipeștii de Pădure* (jud. Prahova), *Călinești* (com. Florești, jud. Prahova) și *Măgureni* (jud. Prahova), biserica *Adormirea Maicii Domnului, din Râmnicu Sărat* (jud. Buzău) și biserica de la *Fundenii Doamnei* (com. Dobroești, jud. Ilfov); biserica Mănăstirii *Mamu* (com. Lungești, jud. Vâlcea), precum și biserica *Sfântul Gheorghe Nou* din București.

De asemenea, alături de fresce, Pârvu Mutu a pictat și *icoane pe lemn*. Dintre ele, cea mai cunoscută se află la Mănăstirea Sinaia: icoana Sfintei Treimi (numită și *Sfânta Troiță, Cina din Mamvri* sau *Filoxenia lui Avraam*), inspirată de icoana asemănătoare a Sfântului Andrei Rubliov, din Rusia (sec. XV).

Pârvu Pârvescu a primit supranumele de *Mutul* nu pentru că ar fi fost mut, ci deoarece picta fără să vorbească și fără să mănânce, adică în post și rugăciune. Dacă spunea vreun cuvânt sau gusta hrană, întrerupea lucrul în ziua respectivă. Astfel, făcea mai lucrător darul primit de la Dumnezeu, dobândind har pentru nevoința sa și iscusință în lucrarea iconografiei.

Stabilit în cele din urmă în București, a ajuns dascăl la propria sa școală de *zugrăvie*, în care a format mai mulți ucenici. Căsătorit cu credincioasa

Tudora, a avut doi copii, Pârvu și Gheorghe, dar la scurt timp a avut de purtat și el, precum odinioară tatăl său, crucea încercărilor vieții. Soția sa, Tudora, a trecut la cele veșnice, iar el a pornit într-un pelerinaj la Ierusalim, în timpul căruia a postit și s-a rugat stăruitor.

La întoarcere, în anul 1718, luminat de harul lui Dumnezeu, intră în monahism la Mănăstirea *Mărgineni*, împreună cu fiul său cel mai mic. Pârvu primește numele de Pafnutie, iar fiul său, Gheorghe, pe cel de Gherasim. La Mărgineni, monahul Pafnutie, dovedind o vastă cultură și cunoașterea de limbi străine, se îndeletnicește și cu traducerea în românește a unor texte din vasta bibliotecă înființată acolo de Cantacuzini.

În 1731, după 13 ani de nevoință, rabdă o nouă încercare: fiul său, monahul Gherasim, trece la cele veșnice. Înțelegând pe deplin deșertăciunea lumii și fugind de laudele oamenilor, Cuviosul Pafnutie a căutat și mai multă însingurare, trebuincioasă pentru rugăciunea cea de taină a inimii și, luând binecuvântarea starețului Cosma, s-a îndreptat spre schitul mai depărtat de lume, din inima codrilor, *Robaia* (com. Mușătești, jud. Argeș). Acolo a primit marea schimă călugărească și s-a nevoit încă patru ani în rugăciune, tăcere,

răbdare și smerenie, trecând la Domnul în anul 1735.

Cuviosul Pafnutie – Pârvu, iconarul de la *Robaia*, a fost recunoscut drept cel mai mare pictor bisericesc român al epocii cantacuzine și brâncovenești, întemeietor și dascăl al unei școli de iconografie bizantină cu specific național, dar și ca un mare trăitor al Ortodoxiei românești. Luând aminte la viața virtuoasă, la nevoința și lucrarea Cuviosului Pafnutie, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române l-a trecut în rândul Sfinților, în anul 2017, an închinat iconarilor și pictorilor bisericești, rânduindu-i zi de pomenire în data de 7 august.

Pentru ale lui sfinte rugăciuni, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeuul nostru, miluiește-ne pe noi. Amin.